

Nr 35.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension och understöd att utgå av trafiknedel m. m.; given Stockholms slott den 24 januari 1930.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

G U S T A F.

Th. Borell.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 24 januari 1930.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Departementschefen, statsrådet Borell anför:

1:o.

Jag har att anmäla uppkommen fråga om tilläggs pension åt förre distriktschefen vid statens järnvägar Bror Olof Ekman, som med utgången av år 1929 avgått ur statens järnvägars tjänst.

Ekman, som är född den 10 december 1864, blev den 1 januari 1892 innehavare av ordinarie tjänst vid statens järnvägar. Från och med ingången av år 1908 innehade han ordinarie distriktschefstjänst, vilken han med utgången av maj månad 1913 frånträdde för att ägna sig åt enskild tjänst. År 1920 återinträdde han emellertid i statens järnvägars tjänst, då han erhöll förordnande som distriktschef från och med oktober månad samma år till

utgången av år 1925. Detta förordnande förlängdes sedermera att gälla till utgången av nästlidet år. Ekman har således innehaft befattning som distriktschef vid statens järnvägar under sammanlagt 14 år 8 månader, varav 9 år 3 månader i oavbruten följd före den slutliga avgången ur statens järnvägars tjänst.

Med skrivelse den 9 oktober 1929 har *järnvägsstyrelsen* överlämnat en till Kungl. Maj:t ställd ansökning av Ekman om pension. I denna skrivelse, liksom i en senare skrivelse den 16 i samma månad, däri styrelsen lämnat uppgift om Ekmans tjänstetid som distriktschef, har järnvägsstyrelsen utgått från, att Ekman författningsenligt skulle vara berättigad att åtnjuta tjänstepension till samma belopp som det för honom gällande pensionsunderlaget eller 7,000 kronor.

Statskontoret har i utlåtande den 18 november 1929 anfört följande:

I § 13 mom. 1 av lagen den 4 juni 1920 angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk vore vissa belopp bestämda såsom pensionsunderlag för där angivna ordinarie tjänstemän, som tillsattes genom förordnande på viss tid, och vore därvid pensionsunderlaget bestämt till 7,000 kronor för sådan distriktschef vid statens järnvägar, som vid tillträddandet av nämnda befattning icke innehade annan ordinarie tjänst vid statens järnvägar. I mom. 2 av samma paragraf stadgades vidare, att för tjänsteman, vilken innehade förordnande såsom distriktschef vid statens järnvägar och vid tillträddandet av nämnda förordnande innehade sådan tjänst vid statens järnvägar, som avsåges i 3 kapitlet av sagda lag (d. v. s. tillsatts genom konstitutorial), skulle i pensionshänseende gälla vad för den tjänsten vore stadgat i lagen. Av § 14 mom. 1 framginge, att, om tjänsteman, som avsåges i § 13 mom. 1, under minst tolv år innehaft förordnande å befattning, varom i § 13 sägs, han vore berättigad att vid avgång från tjänsten åtnjuta tjänstepension till samma belopp som det för honom vid avgången gällande pensionsunderlaget, men att, om han, innan han uppnått tolv års tjänstetid i befattningen, avginge på grund av att förordnandet upphörde utan att efterföljas av förnyat förordnande, han ägde uppbära tjänstepension till belopp, som med 1,000 kronor understeg det för befattningen gällande pensionsunderlaget.

Det vore uppenbart, att sökanden, om avbrottet för verksamhet i enskild tjänst icke förekommit, icke hade varit berättigad till sådan pension, som eljest tillkomme förordnad distriktschef, utan skulle beträffande hans rätt till pension hava tillämpats vad i lagen funnes stadgat om pensionsrätt för konstituerad tjänsteman. Då framträdde spörsmålet, huruvida sökanden, sedan berörda avbrott ägt rum och han, utan att innehava konstitutorial å tjänst vid statens järnvägar, erhöle förordnande såsom distriktschef, finge för pension såsom sådan tillgodoräkna den föregående tjänstetiden såsom konstituerad distriktschef. Ägde han tillgodoräkna nämnda tid bleve pensionsbeloppet 7,000 kronor, i motsatt fall allenast 6,000 kronor.

Att döma efter bestämmelsernas ordalydelse förefölle det visserligen statskontoret, som om allenast tiden efter den 1 oktober 1920 skulle kunna i förevarande hänseende tillgodoräknas samt att pensionsbeloppet för sökanden alltså borde bestämmas till 6,000 kronor. Emellertid hade sökanden — bortsett från oförmälda avbrott omfattande 7 år 4 månader — ägnat hela sin verksamhet åt statens järnvägar och uppnådde inom kort den levnadsålder av 65 år, då innehavare av teknisk tjänst vid statens järnvägar bleve

berättigad till pension. Vid sådana förhållanden och då hans närmaste underordnade i tjänsten under motsvarande omständigheter skulle bekomma pension å 6,996 kronor, syntes det statskontoret, som om skäl skulle föreligga att hos riksdagen utverka en tilläggs pension åt sökanden till belopp av 1,000 kronor för år räknat att utgå av trafikmedel.

Därest sökanden författningsenligt befundes kunna erhålla allenast 6,000 kronor i pension, ville statskontoret hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att sökanden finge, utöver den honom författningsenligt tillkommande pensionen å 6,000 kronor, åtnjuta i pension ytterligare 1,000 kronor att av trafikmedel utgå till honom från den tidpunkt, då han tillträdde förstnämnda pensionsbelopp.

Genom beslut den 13 december 1929 har Kungl. Maj:t berättigat Ekman att från och med den 1 januari 1930 av trafikmedel åtnjuta en årlig pension till belopp av 6,000 kronor, att utgå i enlighet med bestämmelserna i lagen den 4 januari 1920 angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk, varjämte Kungl. Maj:t förklarar, att beslut framdeles komme att meddelas i frågan om beredande av ytterligare pension åt Ekman.

Departements-
chefen.

Ekmans sammanlagda tjänstetid som distriktschef vid statens järnvägar omfattar en tid av 14 år 8 månader, varav 5 år 5 månader före övergången till enskild tjänst och 9 år 3 månader, sedan han återinträtt i statstjänst. Därest hans förordnande såsom distriktschef fortfarit under ytterligare 2 år 9 månader, hade han författningsenligt varit berättigad till en årlig pension av 7,000 kronor. Då Ekmans sammanlagda tjänstetid som distriktschef ej oväsentligt överstiger den för erhållande av nyssnämnda pensionsbelopp stadgade minimitiden av tolv år och då han ägnat praktiskt taget hela sin verksamhet åt statens järnvägar samt därstädes innehaft ordinarie tjänst i över 30 år, synes det rättvist, att han erhåller samma pension, som han skulle hava erhållit efter förordnande som distriktschef under minst 12 år i följd, eller 7,000 kronor för år. Härför talar även den av statskontoret framhållna omständigheten, att pensionsunderlaget för närmast lägre tjänst vid statens järnvägar uppgår till 6,996 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre distriktschefen vid statens järnvägar Bror Olof Ekman må, räknat från och med den 1 januari 1930, utöver honom författningsenligt tillkommande pension av 6,000 kronor åtnjuta i pension ytterligare 1,000 kronor för år, att utgå av trafikmedel.

2:o.

Vidare får jag anmäla uppkommen fråga om beredande av understöd åt f. d. kontorsbiträdet vid statens järnvägar Anders Gustaf Ivar Magnell.

Av handlingarna i ärendet inhämtas i huvudsak följande:

Magnell, som är född den 7 maj 1888, antogs såsom aspirant vid Mora—Vänerns järnväg den 1 januari 1904 och anställdes den 1 november 1906 som ordinarie kontorsbiträde vid samma järnväg. Järnvägen ifråga övergick sedermera i enlighet med beslut av 1916 års riksdag i statens ägo.

Enligt avtalet för övertagande av Mora—Vänerns järnväg skulle personalen vid järnvägen äga att den 1 januari 1917 övergå i statens järnvägars tjänst utan minskning av då innehavande, till dem från järnvägen utgående löneförhöjningar och utan minskning av rätten till löneförhöjning efter viss tjänstetid i enlighet med vid järnvägen tillämpade grunder, allt dock under vissa förbehåll. Personalen skulle vid anställningen i statstjänst förvärva rätt till pension för egen del antingen enligt de i lagen den 4 juli 1910 angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar gällande grunder och med beräkning av arvode i statens järnvägars tjänst, vartill komme viss fyllnadspension, eller också enligt grunderna i stadgarna för Mora—Vänerns m. fl. järnvägars understödsförening och med beräkning av avlöning i den enskilda järnvägens tjänst enligt vid övergången gällande avtal. Magnell övergick i statens järnvägars tjänst och blev ordinarie kontorsbiträde den 1 januari 1917. För sin del valde han att erhålla pensionsrätt enligt det förra alternativet.

Den 11 mars 1922 begärde Magnell, enligt uppgift för att ägna sig åt enskild verksamhet, ett års tjänstledighet från och med den 1 april samma år. Ansökningshandlingarna återkallades emellertid den 17 mars 1922; i stället ingav Magnell ansökan om avsked från sin befattning vid statens järnvägar från och med den 1 maj 1922, vilket beviljades honom. Redan den 6 påföljande juni anhöll Magnell att få återinträda i statens järnvägars tjänst, därvid han som skäl anförde, att han misslyckats med sitt försök till enskild verksamhet. Denna ansökan avslogs, då något behov av Magnells arbetskraft icke förelåg. I juli månad 1922 anhöll Magnell hos järnvägsstyrelsen att få återinträda i tjänst den 1 april 1923. Även denna ansökan avslogs av nyssnämnda skäl. I november 1927 avslogs en ytterligare framställning från Magnell om anställning, enär sådan, vare sig fast eller tillfällig, icke kunde beredas honom.

Slutligen anhöll Magnell i en skrift av den 5 december 1927 hos järnvägsstyrelsen om tjänstepension att utgå från och med den 1 maj 1922 eller dagen för avskedet. Magnell åberopade i sin ansökning, att han vid ingivandet av avskedsansökningshandlingarna på grund av nervös överspändhet icke kommit att samtidigt begära pension. Genom beslut den 26 januari 1928 fann järnvägsstyrelsen framställningen icke kunna till någon vidare åtgärd föranleda. Häröver besvarade sig Magnell hos kammarrätten, därvid Magnell tillika anhöll, att, därest besvären ej kunde bifallas, understöd motsvarande sjukpensionens belopp måtte tillerkännas honom. Genom utslag den 26 april 1929 fann kammarrätten besvären icke kunna bifallas.

Jämlikt 4 § kungörelsen den 12 december 1924 med föreskrifter angående fullföljd av talan i vissa besvär- och ansökningsmål m. m. har *kammarrätten* i skrivelse den 26 april 1929 underställt Magnells i samband med besvären gjorda ansökning Kungl. Maj:ts prövning. Kammarrätten förordar med hänsyn till omständigheterna i målet och under erinran, att pension eller understöd under liknande omständigheter beviljats f. d. kronojägaren A. J. Johansson (prop. 281/1917), f. d. läroverksadjunkten K. H. Andersson (prop. 97/1923, punkt 5) och f. d. länsnotarien E. A. F. Forssgren (prop. 147/1927), att Kungl. Maj:t måtte hos riksdagen göra framställning om beredande av något understöd åt Magnell.

Rörande Magnells tillstånd vid tiden för ingivandet av avskedsansökningen har kammarrätten begärt utlåtande av *medicinalstyrelsen*, som hört dåvarande överläkaren vid Stockholms hospital, professorn B. Gadelius. I yttrande den 6 juli 1928 har Gadelius meddelat, bland annat, att Magnell den 12 april 1928 intagits å hospitalet och där uppfattats såsom ett fall av dementia præcox, om också av mera lindrigt förlöpande natur. Efter att hava redogjort för Magnells tillstånd har Gadelius vidare anfört, att det syntes honom otvetydigt framgå att Magnell, vilken redan tidigare lidit av en episodiskt framträdande sinnessjukdom, vid den tidpunkt, då han begärde avsked från sin tjänst som kontorsbiträde vid statens järnvägar, befunnit sig i ett sådant tillstånd av impulsiv ofrihet och sjukligt tvång, att Gadelius icke tvekade att förklara, att Magnell vid detta tillfälle varit sinnessjuk och i saknad av rättslig handlingsförmåga.

För egen del har *medicinalstyrelsen* i utlåtande den 16 juli 1928 yttrat, att skäl finnes för antagandet, att Magnell vid tiden för avskedsansökningens ingivande i mars 1922 lidit av sinnessjukdom och därav varit berövad rättslig handlingsförmåga.

Järnvägsstyrelsen anför i utlåtande den 7 augusti 1929 i huvudsak följande:

Med hänsyn till *medicinalstyrelsens* utlåtande syntes man numera kunna utgå ifrån, att Magnell vid ingivande av sin avskedsansökan handlat under påverkan av sinnessjukdom. Hospitalsläkaren G. Elander hade jämväl intygat, att Magnell alltjämt vore sinnessjuk samt att sjukdomen sannolikt vore för framtiden bestående. Efter sitt avskedstagande hade Magnell råkat i utblottat tillstånd och omhändertagits av fattigvården. Utöver vad handlingarna innehöle angående Magnells nuvarande personliga förhållanden hade järnvägsstyrelsen inhämtat, att han för närvarande på Stockholms kommuns bekostnad utackorderats i ett privat lantbrukarhem mot en månatlig ersättning av 75 kronor.

Under förutsättning att Magnells sinnessjukdom varit känd vid tiden för avskedsansökningens ingivande, hade Magnells berörda ansökan med säkerhet icke lagts till grund för hans avskedande, utan skulle han, därest sjukpension icke ansetts kunna beviljas honom, i avvaktan på möjlig förbättring hava beviljats ledighet för sjukdom med rätt till bibehållande av avkortad lön. På grund härav och vad förut anförts ansåge järnvägsstyrelsen, att Magnell, i likhet med vad som skett i av kammarrätten åberopade fall, skäligen borde beredas någon ekonomisk gottgörelse i form av årligt understöd. Detta syntes böra fastställas i nära överensstämmelse med den pension, som skulle hava utgått, därest Magnell erhållit avsked på grund av sjukdom. Då sjukpension för Magnell skulle hava utgått med 1,440 kronor för år, ansåge styrelsen, att det årliga understödet lämpligen borde fastställas till 1,400 kronor. Med hänsyn emellertid till den möjlighet för Magnells tillfrisknande, som enligt det av hospitalsläkaren Elander avgivna intyget syntes förefinnas, torde understödet icke böra bestämmas att utgå för livstiden, utan så länge Magnells sinnessjukdom varade eller han eljest vore oförmögen att försörja sig.

Under åberopande härav har järnvägsstyrelsen hemställt om förslag till riksdagen, att till Magnell må, så länge han är sinnessjuk eller eljest oförmögen till arbete, från och med år 1930 tills vidare utgå ett årligt understöd av 1,400 kronor.

Statskontoret har i utlåtande den 30 augusti 1929 tillstyrkt bifall till förevarande framställning på sätt järnvägsstyrelsen föreslagit med den erinran, att understödsbeloppet borde fastställas till ett med tolv jämnt delbart tal eller 1,404 kronor.

Departements-
chefen.

Därest Magnell i sin ansökning om avsked jämväl anhållit om sjukpension, torde resultatet hava blivit att, om ansökningen så avfattad ej kunnat bifallas, Magnell i stället beviljats sjukledighet med rätt att bibehålla större delen av avlöningen. Som av utredningen i ärendet framgår finnes anledning antaga, att Magnell vid tiden för avskedsansökningens ingivande lidit av sinnessjukdom och därav varit berövad rättslig handlingsförmåga. Till följd av avskedet har Magnell, som uppenbarligen varit helt beroende av inkomsten av sin anställning, råkat i medellöshet.

På grund av föreliggande ömmande omständigheter och då riksdagen, på sätt kammarrätten framhållit, i tidigare liknande ärenden beviljat vederbörande pension eller understöd, anser jag mig böra tillstyrka ifrågavarande framställning.

Mot det av statskontoret föreslagna beloppet har jag intet att erinra.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att till f. d. kontorsbiträdet Anders Gustaf Ivar Magnell må, räknat från och med den 1 januari 1930 tills vidare, så länge han är sinnessjuk eller eljest oförmögen till arbete, av trafikmedel utgå ett årligt understöd av 1,404 kronor.

3:o.

Till prövning föreligger en ansökning av förra poststationsföreståndaren Elvira Mathilda Elisabeth Gneib om ålderdomsunderstöd.

Beträffande Gneibs anställnings- och avlöningsförhållanden vid postverket framgår av handlingarna i ärendet följande:

Gneib, som är född den 1 juni 1855 och ogift, anställdes genom personligt avtal såsom poststationsföreståndare i Kvidinge från och med den 1 oktober 1917, vilken befattning hon emellertid på grund av annan tjänstgöring i postverket tillträdde först den 1 december 1917. Hon kvarstod där efter såsom poststationsföreståndare i Kvidinge till och med den 31 oktober 1929, då hon på egen ansökan avgick från befattningen. Före tillträdet av nämnda befattning hade hon vid skilda tillfällen under åren 1899—1917 tjänstgjort såsom förstärkningsbiträde eller vikarie av postexpeditörs grad vid postkontoret i Astorp. Med ledning av därstädes förvarade handlingar har uttrönts, att denna tjänstgöring under tiden från och med den 1 augusti 1901 omfattat 2,010 dagar. Dessutom har sökanden enligt av henne lämnad uppgift, vars riktighet generalpoststyrelsen förklarar sig sakna anledning betvivla, under tiden 1 juli 1899—14 februari 1910 tjänstgjort vid sagda postkontor såsom dispositions- eller förstärkningsbiträde av postexpeditörs grad sammanlagt 838 dagar. Sökandens sammanlagda tjänstgöringstid i postverket skulle således uppgå till såsom poststationsföreståndare 11 år 11 månader och såsom vikarie av postexpeditörs grad, dispositions- eller förstärkningsbiträde 2,848 dagar, mot-

svarande 7 år 9 månader 23 dagar, eller sammanlagt 19 år 8 månader 23 dagar. Såsom ersättning för skötandet av poststationen i Kvidinge har hon uppburit belopp, för år räknat varierande mellan 1,320 kronor år 1917 samt 4,290 kronor under de tre första kvartalen 1925. Från och med den 1 januari 1927 till sin avgång ur postverkets tjänst uppbar sökanden en ersättning av för år räknat 4,014 kronor, varav 1,794 kronor beräknats utgöra personlig ersättning samt återstoden gottgörelse för hållande av poststationslokal och biträde m. m.

I en till Kungl. Maj:t ingiven skrift har Gneib anfört i huvudsak följande:

Sökanden hade i skrivelse till generalpoststyrelsen den 10 december 1928 förhört sig angående möjligheten att efter entledigande från anställningen som poststationsföreståndare komma i åtnjutande av ålderdomsunderstöd. Genom beslut den 19 december 1928 hade emellertid styrelsen förklarat sig sakna befogenhet att medgiva dylikt understöd, då hon icke innehade tillräckligt antal tjänstår som poststationsföreståndare.

Genom tidigare tjänstgöring å postkontoret i Åstorp såsom förstärkningsbiträde och vikarie hade sökanden före tillträdet av befattningen som poststationsföreståndare att åberopa en tjänstgöring i postverket av inemot tretusen dagar. I en inom riksdagens första kammare år 1929 väckt motion (nr 47) hade hemställts, att riksdagen med hänsyn till föreliggande omständigheter ville tilldela henne ett årligt understöd av 1,000 kronor att utgå från och med den dag hon avginge från befattningen som poststationsföreståndare i Kvidinge.

Uti avgivet utlåtande (nr 25 punkt 5) hade emellertid bankoutskottet förklarat, att utskottet icke ansett sig då böra taga ställning till frågan om beviljande av understöd åt sökanden, under motivering att hon alltjämt kvarstode i tjänst och att frågan om understöd borde göras till föremål för prövning först i samband med avgången från befattningen ifråga. I anslutning härtill hade utskottet hemställt, att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd, vilken hemställen också bifallits av riksdagens båda kamrar.

Med hänsyn till den motivering, som legat till grund för bankoutskottets avslagsyrkande, hade sökanden i den förvissningen, att frågan om understöd till henne skulle bifallas, därest hon frånträtt befattningen, och att därigenom försörjningen på hennes sena ålderdom skulle bli relativt tryggad, sökt och erhållit avsked från befattningen ifråga, vilken frånträtts från och med den 1 november 1929.

Då sålunda numera hinder icke föreläge, att framställning om ålderdomsunderstöd upptoges till prövning, hemställde Gneib med hänsyn till de ofrånkomliga kostnaderna för bostad och uppehälle i övrigt samt till den omständigheten, att hennes alltmer svikande krafter icke lämnade tillfälle till någon som helst förvärvsverksamhet, att Kungl. Maj:t ville tilldela henne ett årligt understöd av 1,000 kronor att utgå från och med den 1 november 1929 eller, därest Kungl. Maj:t ansåge sig förhindrad bifalla denna framställning, till riksdagen avlåta proposition om dylikt understöds beviljande.

Generalpoststyrelsen har i utlåtande den 3 december 1929 redogjort för sökandens tjänstgöring i postverket och därför uppburna ersättningsbelopp samt i övrigt anfört:

För sin tjänstgöring hade sökanden av vederbörande förmän erhållit goda vitsord.

Enligt de av Kungl. Maj:t i brev till generalpoststyrelsen den 20 juni 1913 och 28 juni 1918 fastställda grunderna för tilldelandet av understöd m. m. åt personer, som varit anställda i postverket eller anlåtats i dess ärenden, gällde bland annat, att dylika understöd, till belopp motsvarande högst $\frac{2}{3}$ av från postverket senast utgående arvode, kunde tilldelas i behov varande poststationsföreståndare, vilka varit anställda medelst personligt kontrakt och som i sådan egenskap tjänstgjort vid postverket minst 25 år eller, undantagsvis, under kortare tid, särskilt när vederbörande därjämte antingen före eller efter sin tjänstetid som poststationsföreståndare tjänstgjort i annan egenskap vid postverket.

På grund av föreskrifterna i sagda brev hade generalpoststyrelsen i undantagsfall beviljat årliga understöd åt poststationsföreståndare, vilka varit medelst personliga kontrakt anställda under kortare tid än 25 år; dock hade därvid understöd i allmänhet ansetts icke böra tilldelas andra poststationsföreståndare än sådana, som kunnat räkna åtminstone omkring 20 kontraktsår.

I skrivelse till generalpoststyrelsen den 10 december 1928 hade sökanden — som då haft för avsikt att under den närmaste tiden avgå från befattningen såsom poststationsföreståndare — anhållit om upplysning rörande storleken av det ålderdomsunderstöd, som av henne kunde påräknas vid eventuell avgång. Vid föredragning av ärendet den 19 samma månad hade styrelsen vid det förhållande, att sökanden vid slutet av år 1928 varit anställd såsom poststationsföreståndare under en tid av allenast 11 år 1 månad, funnit sig på grund av gällande bestämmelser sakna befogenhet att tilldela henne ålderdomsunderstöd.

Sedan emellertid sökanden numera hänvänt sig till Kungl. Maj:t för erhållande av årligt understöd, ansåge generalpoststyrelsen sig med hänsyn bland annat till sökandens ekonomiska ställning — enligt vad styrelsen inhämtat ägde sökanden ingen annan tillgång än ett kapital å 4,000 kronor — oförhindrad tillstyrka ett bifall från statsmakternas sida av ansökningen.

Jämlikt Kungl. Maj:ts nyssnämnda brev den 20 juni 1913 finge understöd av här ifrågavarande slag utgå med högst $\frac{2}{3}$ av senast uppburna arvode. Med iakttagande härav och med utgångspunkt från dels sökandens sammanlagda tjänstgöringstid i postverket, ungefär $19\frac{3}{4}$ år (79 kvartal), dels ock det arvode, hon senast uppburit från postverket och som, för så vitt det avsåge hennes personliga ersättning, borde sättas till 1,794 kronor, syntes ett eventuellt ålderdomsunderstöd till sökanden kunna beräknas på följande sätt:

$$\frac{1,794 \times 2 \times 79}{3 \times 100} = 944 \text{ kronor } 84 \text{ öre, vilket belopp syntes böra lämpligen avrundas till } 960 \text{ kronor.}$$

Därest statsmakterna skulle finna skäligt tillerkänna sökanden årligt understöd, vore från generalpoststyrelsens sida intet att erinra mot att sagda understöd utginge av postmedel. På sätt av det föregående framginge, syntes det generalpoststyrelsen billigt, att understödet till sökanden, om sådant skulle utgå, fastställdes till 960 kronor för år, att utbetalas från och med den 1 november 1929, med vilken dag sökanden frånträtt sin befattning vid postverket.

Statskontoret har i utlåtande den 17 december 1929 med hänsyn till omständigheterna i fallet funnit intet vara att erinra mot att åtgärd vidtoges i överensstämmelse med generalpoststyrelsens förslag.

I likhet med generalpoststyrelsen och statskontoret finner jag det billigt, att Gneib, som under nära tolv år varit anställd som poststationsföreståndare och dessförinnan i skilda perioder tjänstgjort vid postverket under en sammanlagd tid av inemot 8 år, då hon nu vid framskriden ålder synes befinna sig i knappa ekonomiska omständigheter erhåller ett med hänsyn till hennes tjänstgöringstid avpassat ålderdomsunderstöd. Mot det av generalpoststyrelsen föreslagna beloppet har jag intet att erinra. Å understödsbeloppet torde dyrtidstillägg ej böra utgå.

Då emellertid, på sätt generalpoststyrelsen ansett, beredande åt Gneib av sådan förmån med hänsyn till hennes korta anställningstid såsom poststationsföreståndare icke torde kunna ske med stöd av de av styrelsen omfördälda, för tilldelande av understöd gällande grunderna, vilka meddelats efter riksdagens hörande, torde frågan få underställas riksdagen.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att förra poststationsföreståndaren Elvira Mathilda Elisabeth Gneib må, räknat från och med den 1 november 1929, uppbära ett årligt understöd av 960 kronor att utgå av postmedel, dock utan rätt att därå åtnjuta dyrtidstillägg.

4:o.

I en till Kungl. Maj:t ingiven skrift har förre t. f. övermontören vid Älvkarleby kraftverk Lars Eric Lindblom anhållit att komma i åtnjutande av livränta, därvid han såsom skäl åberopat, att han till följd av olycksfall under arbete i statens vattenfallsverks tjänst fått sin arbetsförmåga nedsatt.

Av tillgängliga handlingar inhämtas, bland annat, följande:

Lindblom, som är född den 28 mars 1879, anställdes den 12 juli 1916 i vattenfallsverkets tjänst såsom 1:ste maskinist vid omformarstationen i Tomtebodå. Den 1 januari 1918 förflyttades han till sekundärstationen i Enköping som tjänstförrättande stationsmästare, varefter han tjänstgjorde såsom t. f. övermontör från den 1 juli 1918 i Uppsala och därefter från den 1 december samma år i Stockholm. Den 28 april 1919 färdades Lindblom mellan arbetsplatser i Ståket och Stockholm, därvid på grund av arbetenas brådskanie beskaffenhet motorcykel användes. Denna fördes av annan person. Vid passerandet av ett parlass i närheten av Frösundavik skyggade de för lasset spända hästarna, varigenom avståndet mellan lasset och på sidan om vägen liggande stenblock blev för trångt för att motorcykeln skulle kunna passera, med påföljd att motorcykeln körde på ett stenblock och välte mot lasset, därvid såväl Lindblom som motorcykelns förare skadades.

Vid olyckshändelsen åsamkades Lindblom brott å tre revben på vänstra sidan. Dessa skador hava sedermera efter behandling å sjukhus läkts, men Lindblom lider i anledning av olycksfallet av en traumatisk neuros.

Efter olyckshändelsen inträdde Lindblom på eget initiativ åter i tjänst den 5 maj 1919 och kvarstannade till den 11 augusti samma år, då han på begåran erhöU tjänstledighet utan avlöning. Han avgick ur vattenfallsverkets tjänst den 29 juli 1920 utan att hava återinträtt i tjänstgöring.

Lindblom åtnjöt vid tiden för olycksfallet en avlöning, motsvarande ett belopp av 5,241 kronor 36 öre för år räknat. Då 2 § lagen om försåkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916, sådant detta lagrum lydde vid samma tid, såsom arbetare betecknade endast den, som åtnjote en avlöning av högst 5,000

kronor för år räknat, har Lindblom icke kunnat erhålla livränta eller annan ersättning enligt sagda lag.

Sedermera har Lindblom på statens vattenfallsverks bekostnad vårdats å sjukhus under tiden den 20 november 1923—den 31 januari 1924 för undersökning och behandling av sedan olycksfallet kvarstående skador. Vidare har Kungl. Maj:t den 23 maj 1924, med ogillande av utav Lindblom anförda besvär över vattenfallsstyrelsens beslut att icke utbetala sjukavlöning till denne för sistnämnda tidsperiod, bemyndigat styrelsen att av statens vattenfallsverks medel till Lindblom såsom understöd utbetala ett belopp av 350 kronor.

En sedermera av Lindblom gjord framställning om livränta fann Kungl. Maj:t den 20 februari 1925 icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Lindblom är gift och har två söner, födda 1902 och 1910. Dessutom har han en aldrig moder.

Vattenfallsstyrelsen har i utlåtande den 8 december 1928, under hänvisning till vad styrelsen anført i utlåtande den 9 oktober 1924 i nyss omförmälda, av Kungl. Maj:t den 20 februari 1925 avgjorda ärende, tillstyrkt, att Lindblom måtte av nåd tilldelas ett understöd av högst 180 kronor om året från och med den 11 augusti 1919 eller den dag, då Lindblom erhöll tjänstledighet, dock med avdrag av det belopp av 350 kronor, som jämlikt Kungl. Maj:ts nyssnämnda beslut den 23 maj 1924 utbetalats till Lindblom.

I sitt utlåtande den 9 oktober 1924 framhöll vattenfallsstyrelsen, att enligt från riksförsäkringsanstalten inhämtade uppgifter Lindbloms arbetsförmåga kunde beräknas nedsatt med 15 procent, i följd varav Lindblom, därest olycksfallsförsäkringslagen varit tillämplig på honom, skolat erhålla ersättning med 180 kronor om året. Då Lindblom emellertid, fortsatte styrelsen, icke torde vara berättigad att erhålla livränta vare sig på grund av olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser eller på grund av sin förutvarande anställning hos statens vattenfallsverk, ansåge styrelsen Lindbloms framställning böra beviljas endast så tillvida, att ett visst understöd tillerkändes honom under förutsättning, att han vore i behov därav för sin egen eller sin familjs utkomst. De upplysningar i berörda avseende, som kommit vattenfallsstyrelsen tillhanda, vore emellertid icke så fullständiga som hade varit önskvärt, varför styrelsen för det dåvarande endast under förutsättning av ytterligare utredning i ämnet ansåge sig med hänsyn till förekomna omständigheter kunna tillstyrka, att Lindblom måtte tillerkännas ett understöd, vars storlek bestämdes med hänsyn till den nedsättning av hans arbetsförmåga, som vore en följd av kvarstående skador, vållade genom ifrågakomna olycksfall.

Riksförsäkringsanstalten har i utlåtande den 31 januari 1929 meddelat, att Lindblom med anledning av den föreliggande ansökningen fått undergå röntgenfotografering samt undersökts av anstaltens överläkare, varefter anstalten anført följande:

Av vid nämnda undersökningar avgivna yttranden framginge, att Lindblom numera vore så gott som fullt återställd från den vid olycksfallet uppkomna lokala skadan, men att han lede av vissa besvär av nervös art, s. k. traumatisk neuros. Enligt riksförsäkringsanstaltens mening måste nämnda besvär anses såsom följd av olycksfallet samt skäligen böra medföra en nedsättning av Lindbloms arbetsförmåga med 15 procent, vilken nedsättning sannolikt komme att kvarstå för livstiden.

I övrigt har riksförsäkringsanstalten hänvisat till ett den 29 november 1924 avgivet utlåtande i anledning av Lindbloms omförmälda tidigare framställning om livränta på grund av olycksfallet. I sistnämnda utlåtande anförde anstalten bland annat:

Enligt 2 § av lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916, sådant detta lagrum lydde vid tiden för det Lindblom den 28 april 1919 övergångna olycksfallet, ansågs såsom arbetare enligt lagen ej den, vilkens avlöning hos arbetsgivaren, för år räknat, överstege 5,000 kronor. Denna avlöningsgräns höjdes genom lag den 19 juni 1919, som trätt i kraft den 1 januari 1920, till 9,000 kronor. Därvid stadgades dock, att ersättningsanspråk, som grundades på olycksfall, vilka före lagändringens ikraftträdande inträffat, skulle bedömas enligt den äldre lagen.

Beträffande avlöningsgränsen, 5,000 kronor, hade den kommitté, ålderdomsförsäkringskommittén, vilken utarbetat förslaget till 1916 års olycksfallsförsäkringslag, uttalat, att kommittén i anslutning till ett flertal utländska lagar funnit skäligt bestämma ett särskilt belopp för årsförtjänsten såsom gräns för delaktighet i försäkringen och därjämte satt denna gräns »så högt som till 5,000 kronor, för att i så stor utsträckning som möjligt medtaga alla de personer (ingenjörer, tekniker, handelsbiträden o. d.), för vilka försäkringen kunde anses äga avsevärd betydelse».

I skrivelse den 11 januari 1919, vari riksförsäkringsanstalten underställt Kungl. Maj:ts prövning förslag till, bland annat, borttagande av förenämnda begränsning beträffande lagens omfattning, hade riksförsäkringsanstalten anført, att den löneförhöjning på arbetsmarknaden, som inträtt efter lagens tillkomst, åstadkommit, att de personer, som utestängts från lagen, ehuru de rätteligen såväl enligt kommitténs som lagstiftarnas åsikt med hänsyn till olycksfallsrisken och övriga förhållanden bort komma in under densamma, givetvis kommit att utgöra ett betydligt avsevärdare antal än kommittén och lagstiftarna kunnat förutse vid bestämmandet av lönegränsen till 5,000 kronor.

Det Lindblom övergångna olycksfallet kunde sägas utgöra exempel å ett sådant olycksfall, för vilket lagstiftarna säkerligen kunde anses hava avsett, att ersättning skulle utgå enligt lagen, men som på grund av den löneförhöjning på arbetsmarknaden, som ägt rum efter ikraftträdandet av 1916 års olycksfallsförsäkringslag, kommit att falla utanför lagens räckvidd.

Efter verkställd utredning hade riksförsäkringsanstalten meddelat vattenfallsstyrelsen, att anstalten på grund av den traumatiska neuros, varav Lindblom lede, funne, att hans arbetsförmåga tills vidare skäligen måste anses nedsatt med 15 procent och att, då arbetsförtjänsten, därest olycksfallsförsäkringslagen vore tillämplig, skulle beräknats till 1,800 kronor, livränta jämlikt lagen skolat tills vidare utgå med 180 kronor för år räknat.

Statskontoret har i utlåtande den 9 februari 1929 anført:

Med hänsyn till i detta fall föreliggande omständigheter ansåge statskontoret att ett årligt understöd till det av vattenfallsstyrelsen angivna beloppet, 180 kronor, billigtvis borde beredas sökanden. Statskontoret kunde dock icke finna anledning föreligga att låta detta understöd utgå retroaktivt för de efter olycksfallet förflutna åren. Understödet syntes därför enligt statskontorets mening böra utgå först från ingången av år 1929; och några tilläggsförmåner, såsom vid pensioner plögade utgå, syntes icke böra i detta fall förekomma.

Statskontoret har alltså hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Lindblom må från och med den 1 januari 1929 under sin återstående livstid åtnjuta understöd av vattenfallsverkets medel till årligt belopp av 180 kronor, utan rätt att därå erhålla någon som helst tilläggsförmån.

Departements-
chefen.

I anledning av förevarande framställning har Kungl. Maj:t den 15 februari 1929 bemyndigat vattenfallsstyrelsen att av statens vattenfallsverks medel till Lindblom utbetala ett tillfälligt understöd av 180 kronor, varjämte Kungl. Maj:t förklarar sig vilja framdeles meddela beslut ifråga om årlig livränta åt honom.

Av handlingarna i ärendet framgår, att Lindblom under de senaste tio åren till följd av sitt olycksfall varit sjuklig och i sitt yrke huvudsakligen kunnat utföra endast mera tillfälliga arbeten av lindrigare beskaffenhet. Såväl Lindblom som hans familj synas leva under knappa omständigheter. Vidare framgår, att Lindblom, som vid tiden för olycksfallet haft en avlöning — inberäknat uniformersättning och dyrtidstillägg — av något över 5,000 kronor för år, tillhört den grupp av anställda, som icke kunnat erhålla ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, emedan avlöningen på grund av lönestegringen under kristiden kommit att överstiga den avlöning, 5,000 kronor, som före ikraftträdandet av 1919 års ändring i olycksfallsförsäkringslagen var fastställd som maximum för en arbetare i lagens mening.

Givetvis kan tvekan föreligga om lämpligheten av att i ett fall som detta medgiva understöd av statsmedel. På grund av föreliggande omständigheter finner jag mig dock kunna förorda, att Lindblom tillerkännes ett årligt understöd av 180 kronor, dock utan rätt till dyrtidstillägg därå. Lika med statskontoret anser jag, att understödet icke bör utgå retroaktivt. Något avdrag för tidigare anvisat understöd torde ej böra äga rum.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att före t. f. övermontören Lars Eric Lindblom må, räknat från och med den 1 januari 1930, under sin återstående livstid av statens vattenfallsverks medel uppbära ett årligt understöd av 180 kronor, dock utan rätt att därå åtnjuta dyrtidstillägg.

5:o.

I skrivelse den 23 oktober 1929 har vattenfallsstyrelsen gjort framställning om förhöjd livränta till förre arbetaren vid statens vattenfallsverk Anders Petter Larsson.

Enligt 6 § i lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete utgår livränta med ett årligt belopp, motsvarande vid förlust av arbetsförmågan två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst. Genom lag den 15 juni 1922, som trädde i kraft den 1 januari 1923 men icke är tillämplig å ersättningsanspråk i anledning av olycksfall, som inträffat före sistnämnda tidpunkt, har den ändring vidtagits i oförmälda bestämmelse, att vid förlust av arbetsförmågan livräntan må, där den skadades tillstånd kräver särskild vård, med hänsyn härtill bestämmas till högre belopp än motsvarande två tredjedelar av den skadades arbetsförtjänst, dock ej överstigande beloppet av den årliga arbetsförtjänsten.

Genom olycksfall i arbete den 11 maj 1922 skadades Larsson, som är född den 12 januari 1892 och numera boende i Bräcke, så svårt, att förlust

av arbetsförmågan blev följden. I anledning av olycksfallet uppbär Larsson i enlighet med riksförsäkringsanstaltens beslut av statens vattenfallsverks medel en årlig livränta av 1,600 kronor, motsvarande två tredjedelar av hans till 2,400 kronor beräknade arbetsförtjänst under ett år, räknat tillbaka från olycksfallet.

Enligt vad handlingarna i ärendet utvisa tjänstgjorde Larsson vid olycksfallet såsom kusk å en med två hästar förspänd vagn. Hästarna skrämdes av ett vid vägen stående lass och föllo i sken. Larsson, som försökte hejda hästarna, kastades emellertid ur vagnen och bröt ryggraden, därvid ryggmärgen skadades. Detta har lett till atrofiering av benens muskler och i övrigt orsakat sådana skador i benen och nedre delen av kroppen, att Larsson endast med svårighet och blott med hjälp av kryckor eller rullstol kan förflytta sig. Enligt av provinsialläkaren R. Uhlin i Bräcke avgivet intyg har Larsson genom den påtvingade sysslolösheten även drabbats av svår neurasteni.

Vattenfallsstyrelsen har i sin skrivelse anfört följande:

Såsom framginge av bifogade handlingar befunne sig Larsson till följd av olycksfallet i ett hjälplöst tillstånd, vilket krävde särskild vård, varför den honom tillerkända livräntan syntes vara för knapp. Det vore med hänsyn till hans tillstånd icke möjligt för vattenfallsstyrelsen att bereda honom någon sysselsättning, ej heller hade han lyckats erhålla något inkomstbringande arbete i kommunal eller privat tjänst. Larsson hade med anledning härav vid upprepade tillfällen hemställt hos vattenfallsstyrelsen, att hans livränta måtte ökas. Han hade anställts i statens vattenfallsverks tjänst den 16 juni 1917 och kvarstått i densamma i sammanhängande följd, till dess olycksfallet inträffat den 11 maj 1922. Enligt vattenfallsstyrelsens mening föreläge synnerliga skäl, att Larsson genom förhöjning av livräntan bereddes någon lindring i de svåra förhållanden, vari han råkat till följd av det honom i statens tjänst övergångna olycksfallet.

Ett ytterligare skäl för en dylik åtgärd utgjorde den omständigheten, att åt Larsson enligt riksförsäkringsanstaltens beslut anskaffats en invalidvagn för en kostnad av omkring 600 kronor men att han icke vore berättigad till ersättning för underhåll och reparation av nämnda vagn på grund av den lydelse olycksfallsförsäkringslagen haft vid tiden för olycksfallet. Genom en den 18 juni 1926 beslutad lagändring, som trätt i kraft den 1 januari 1927, hade emellertid föreskrivits, att till utgående livränta skulle läggas ett belopp, svarande mot den sannolika årliga kostnaden för förnyelse av sådana till arbetsförmågans höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycksfallet nödiga särskilda hjälpmedel, som enligt olycksfallsförsäkringslagen tillerkändes den skadade.

Vattenfallsstyrelsen hemställde därför med hänsyn till föreliggande omständigheter och under hänvisning till att 1923 års riksdag tillerkänt daglönaren vid flottans varv i Stockholm Adolf Severin Malmberg förhöjning i livränta, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att i enlighet med grunderna för omförmälda lag den 15 juni 1922 bevilja arbetaren Anders Petter Larsson den förhöjning i den honom tillerkända livräntan, som Kungl. Maj:t kunde finna skälig, vilken förhöjning syntes böra utgå av statens vattenfallsverks medel från och med den 1 januari 1930.

Statskontoret har i utlåtande den 9 november 1929 anfört:

Av handlingarna framginge, att Larsson, vilken genom olycksfall i arbete vid statens vattenfallsverk den 11 maj 1922 skadats så, att han för framtiden förlorat arbetsförmågan, alltjämt hade svåra, av skadan förorsakade lidanden ävensom vore i behov av särskild vård och skötsel. Under sådana förhållanden och ehuru den Larsson såsom olycksfallsersättning tillagda livräntan å 1,600 kronor för år uppginge till sådant belopp, att endast i sällsynta undantagsfall en arbetare vid inträde i pensionsåldern kunde erhålla motsvarande pension, funne sig statskontoret icke böra motsätta sig, att någon förhöjning av Larssons livränta utverkades.

Såsom vattenfallsstyrelsen erinrat hade ett likartat ärende under år 1923 varit föremål för behandling av Kungl. Maj:t och riksdagen. Av propositionen nr 222 framginge, att daglönaren vid flottans varv i Stockholm A. S. Malmberg, vilken redan innan han kommit i statstjänst förlorat synförmågan å det ena ögat genom olyckshändelse och därför åtnjutit i olycksfallsersättning en livränta å 60 kronor för år, till följd av olyckshändelse under arbetet å varvet den 12 juli 1922 förlorat synförmågan jämväl å det andra ögat samt i anledning därav genom beslut av riks försäkringsanstalten förklarats berättigad åtnjuta en ytterligare livränta å 1,600 kronor, motsvarande $\frac{2}{3}$ av hans arbetsförtjänst under ett år, räknat tillbaka från det senare olycksfallet. I enlighet med i propositionen framställt förslag hade riksdagen medgivit, att livräntan å 1,600 kronor finge från och med den 1 januari 1923 utgå med ett till 1,860 kronor förhöjt belopp, varigenom Malmbergs livränteförmån i dess helhet kommit att uppgå till 1,920 kronor, motsvarande 80 % av nämnda arbetsförtjänst.

Även i nu förevarande fall syntes livräntan böra begränsas att motsvara 80 % av arbetsförtjänsten och alltså bestämmas till 1,920 kronor.

Statskontoret hemställde, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att den livränta, som i anledning av lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete tillkomme Larsson för honom den 11 maj 1922 drabbat olycksfall, finge från och med den 1 januari 1930, så länge olycksfallet medförde förlust av arbetsförmågan, utgå med 1,920 kronor för år, att bestridas av statens vattenfallsverks medel.

Riksförsäkringsanstalten har avgivit utlåtande i ärendet den 10 december 1929 och därvid anfört:

Larsson hade för den honom genom olycksfall i arbete den 11 maj 1922 övergångna skadan, som medfört brott å ländryggraden, efter sjukdomstillståndets upphörande av riks försäkringsanstalten tillerkänts livränta jämlikt olycksfallsförsäkringslagen från och med den 15 april 1924 med 1,600 kronor för år räknat. Därvid hade skadan ansetts medföra förlust av arbetsförmågan, och arbetsförtjänsten under ett år, räknat tillbaka från olycksfallet, hade beräknats till 2,400 kronor. Vid bestämmande av livräntans storlek hade jämlikt lagens föreskrift två tredjedelar av sistnämnda belopp tagits i betraktande. Livräntan, vilken förut bestämts att utgå tillsvidare, hade genom beslut den 10 december 1929 tillerkänts Larsson definitivt.

Av vad i ärendet blivit upplyst angående Larssons hälsotillstånd syntes framgå, att detsamma krävde särskild vård. Även om omständigheterna i övrigt i detta fall icke kunde anses lika ömmande som i det av vattenfallsstyrelsen åberopade ärendet angående Malmberg, funne riks försäkringsanstalten fördenskull skäl föreligga för en förhöjning av Larssons livränta. Med avseende å storleken av denna förhöjning och tiden för den förhöjda

livräntans utgående anslöte sig riksförsäkringsanstalten till statskontorets förslag.

Den jämförelsevis korta tid av knappa fem år, under vilken Larsson varit anställd i statens vattenfallsverks tjänst, föranleder givetvis en viss tveksamhet, då det gäller att taga ståndpunkt till förevarande framställning. Det svåra olycksfall, för vilket Larsson varit utsatt, har emellertid icke endast åsamkat honom oförmåga till arbete utan synes även hava gjort honom beroende av andras vård, varjämte den oförvållade sysslolösheten lett till svår neurasteni. Med hänsyn till föreliggande ömmande omständigheter anser jag mig därför böra tillstyrka en förhöjning av den till Larsson utgående livräntan inom ramen för vad enligt den i det föregående omnämnda, kort tid efter olycksfallet vidtagna ändringen av olycksfallsförsäkringslagen kan medgivas beträffande olycksfall, inträffade efter utgången av år 1922.

Departements-
chefen.

Beträffande storleken av den förhöjda livränta, som vid bifall till förevarande framställning bör utgå till Larsson, ansluter jag mig till statskontorets i ärendet uttalade, av riksförsäkringsanstalten biträdda mening, att livräntan bör bestämmas till 1,920 kronor, motsvarande liksom i det av statskontoret anförda fallet 80 procent av den beräknade arbetsförtjänsten under året närmast före olycksfallet. Den förhöjda livräntan torde böra få tillgodonjutas från och med den 1 januari 1930, så länge olycksfallet medför förlust av arbetsförmågan, och såsom den nu utgående livräntan bestridas av statens vattenfallsverks medel. Givetvis bör någon tilläggsförmån icke utgå å livräntebeloppet.

Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den i anledning av lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete förre arbetaren vid statens vattenfallsverk Anders Petter Larsson för honom den 11 maj 1922 drabbat olycksfall tillkommande livräntan må, räknat från och med den 1 januari 1930, så länge olycksfallet medför förlust av arbetsförmågan, utgå med ett till 1,920 kronor förhöjt belopp, att bestridas av statens vattenfallsverks medel.

Till vad departementschefen under punkterna 1:o—5:o hemställt, vari statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Waldemar Wiens.